

—
Gerilim
—

izi ci

RENE
DENFELD

DK

İzci

izci

Orijinal adı: The Child Finder

© 2017 Rene Denfeld

Yazan: Rene Denfeld

İngilizce aslından çeviren: Tümay Tin

Redaksiyon: Burcu Bilir Ağalar

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2019 / ISBN 978-605-09-6671-8

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İzci

Rene Denfeld

Çeviren: Tümay Tin

 Doğan
Kitap

Ariel için

Ev, boş bir sokaktaki küçük, sarı bir kulübeydi. Kasvetli bir hali vardı ama Naomi buna alışkındı. Kapıyı açan genç anne ufak tefekti, yaşından büyük gösteriyordu. Yüzünde gergin ve yorgun bir ifade vardı.

“İzci” dedi.

Boş oturma odasındaki kanepeye oturdular. Naomi sallanan sandalyenin yanında duran çocuk kitaplarını fark etti. Çocuğun odasına dokunulmadığına kuşkusu yoktu.

“Varlığınızdan daha önce haberdar olmadığımız için üzgünüm” dedi baba. Pencerenin yanındaki koltuğa oturmuş, ellerini ovuşturuyordu. “Her şeyi denedik. Bunca zamandır...”

“Medyuma bile gittik” diye ekledi genç anne, yüzünde acı bir gülümsemeyle.

“Kayıp çocukları bulmakta üstünüze yokmuş diyorlar” dedi adam. “Kayıp çocukları arayan dedektifler olduğumu bile bilmiyordum.”

“Bana Naomi diyebilirsiniz” dedi Naomi.

Anne ve baba genç kadını incelediler; sağlam yapılıydı, esmer elleri çalışmaya alışkın görünüyordu, uzun saçları kahverengi, gülümsemesi yatıştırıcıydı. Tahmin ettiklerinden daha gençti – yirmilerinin sonlarında görünüyordu.

“Onları bulmayı nasıl başarıyorsunuz?” diye sordu anne.

Naomi yüzünü aydınlatan gülümsemesini sergiledi. “Özgürlüğün ne olduğunu bildiğim için bulabiliyorum onları.”

Baba gözlerini kırpıştırdı. Naomi'nin hikâyesini okumuştı.

“Odasını görmek isterim” dedi Naomi bir süre sonra. Kahvesini sehpaye bıraktı.

Anne onu evin içinde dolaştırırken baba oturma odasında kaldı. Mutfak boştu. Eski moda, tozlanmış bir kurabiye kavanozunun şişkin karnında BÜYÜKANNENİN KURABIYELERİ yazıyordu. Naomi büyükannenin bu eve en son ne zaman geldiğini merak etti.

“Kocam işe dönmem gerektiğini düşünüyor” dedi anne.

“Çalışmak iyi gelebilir” dedi Naomi nazikçe.

“Yapamam” dedi anne. Naomi onu anlıyordu. Çocuğunuz her an eve dönecekse evden ayrılamazdınız.

Kapıyı açıp hüzünlü odaya girdiler. Çift kişilik yatağın örtüsünde Disney desenleri vardı. Duvarda bir dizi resim asılıydı; uçan kazlar. Yatağın başucundaki duvarda MADISON'IN ODASI yazıyordu. Kenarda küçük bir kitaplık vardı, masa kalemler ve boyalarla doluydu.

Masanın üstünde, anaokulu öğretmenin hazırladığı SÜPER OKUR yazan kart duruyordu. Madison'ın kaybolmadan önce sonbaharda okuduğu kitapların her biri için karta bir altın yıldız yapıştırılmıştı.

Oda havasızdı, toz kokuyordu – yıllardır kullanılmamış bir yerin kokusu vardı içeride.

Naomi masanın başına gitti. Madison'ın yaptığı resim yarım kalmıştı. Naomi onun çizdiği resmin başından nasıl kalktığını ve babası sabırsızca ona seslenirken arabaya nasıl koştuğunu hayal edebiliyordu.

Masadaki resimde kocaman kırmızı süsler asılmış bir Noel ağacı vardı. Ağacın etrafında bir grup insan duruyordu; bir anne ve baba, küçük bir kız ve bir köpek. *Ailem* yazıyordu

resmin üstünde. Resmi küçük bir kızın yaptığı belliydi; başlar kocaman, gövdeler çöptendi. Naomi benzer resimleri onlarca kez görmüştü başka çocuk odalarında. Her seferinde kalbinden bıçaklanmış gibi hissetmişti.

Masanın üstündeki çizgili defteri aldı, geniş satırlara çiziktirilmiş yazılara ve pastel boyalarla yapılmış resimlere baktı.

“Yaşına göre yazısı güzel” dedi Naomi. Beş yaşındaki çocukların çoğu alfabeyi bilmezdi.

“Kızım çok zekidir” dedi Madison’ın annesi.

Naomi dolabı açmaya gitti. Dolapta renkli kazaklar, yıkanmaktan solmuş koton elbiseler vardı. Madison’ın parlak renkleri sevdiği belliydi. Naomi kazaklardan birinin, sonra diğerinin koluna dokundu. Kaşlarını çattı.

“Yıpranmış bunlar” dedi.

“Kazaklarının iplerini çekiştirir dururdu – hepsinin. İpleri sökerdi” dedi anne. “Onu engellemeye çalışırdım hep.”

“Neden?”

Anne durdu.

“Artık bilmiyorum ki. Öyle gerekiyordu...”

“Büyük olasılıkla öldüğünü biliyor olmalısınız” dedi Naomi, alçak sesle. Bunu açıkça dile getirmenin daha doğru olduğunu öğrenmişti. Özellikle aradan bunca zaman geçtikten sonra.

Anne donup kaldı.

“Öldüğüne inanmıyorum” dedi.

İki kadın bakıştı. Yaşları yakındı ama Naomi’nin yanakları sağlıklı ve kırmızıyken annenin yüzü korkudan solmuş görünüyordu.

“Birisi kaçırdı onu” dedi anne, kararlı bir ifadeyle.

“Eğer kaçırıldıysa ve onu bulursak” dedi Naomi, “döndüğünde eskisi gibi olmayacak. Bunu unutmamalısınız.”

Kadının dudakları titredi. “Döndüğünde nasıl biri olacak peki?”

Naomi ona doğru bir adım attı. Kadına neredeyse dokunacak kadar yaklaştı. Bakışlarında azamet vardı.

“Döndüğünde sana ihtiyacı olacak.”

Ebeveynlerden adresi ve koordinatları aldığı halde, Naomi başta yeri bulamayacağını sandı. Toprak yol bozuk ve ıslaktı, iki yanında karlar birikmişti. Arabasının çevresinde sonsuz manzaralar uzanıyordu; tepeleri kar kaplı koyu yeşil dağlar, siyah ve sarp kayalıklar, bembeyaz zirveler. Saatlerdir yoldaydı, Skookum Milli Park Ormanı'na gidiyordu, şehirden uzaklaşmıştı. Zemin zorlu ve bozuktu. Buzul yarıkları ve buzullarla kaplıydı.

Gözüne sarı bir şey çalındı, ağaçtan sallanan sarı bir bant parçası.

Neden burada durmuşlardı? Issızlığın ortasında?

Naomi dikkatle arabasından indi. Gökyüzü parlak, hava soğuktu. Derin bir nefes aldı, rahatladı. Ağaçların arasına girip karanlığa daldı. Çizmeleri karın üstünde gıcırdayıyordu.

Noel ağacını almak için bütün gün arabayla yolculuk eden aileyi hayal etti. Taze çörek almak için Stubbed Toe Creek köyünde durmuş olmalıydı. Sonra da kıvrılarak karlı dağlara giden yollardan birine sapmışlardı. Noel ağacı yapmak için güzel bir köknar bulma peşindeydiler.

Her yer kar ve buz kaplı olmalıydı. Annenin ellerini arabanın havalandırmasına tutup ısıttığını, arka koltuktaki küçük kızın pembe parkasına sıkı sıkı sarındığını hayal edebiliyordu. Baba, belki de karar vermeye çalışmaktan sıkılıp burada durmaya karar vermişti. Arabayı yolun kenarına çekmişti. Bagajı açıp testereyi alırken karısı da çekingen tavırlarla ormana doğru yürümeye başlamış olmalıydı. Kız da hemen öne atılmıştı...

Ona anlattıklarına göre, her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti. Madison Culver bir an oradaydı, birkaç saniye son-

ra yoktu. Ayak izlerini ellerinden geldiğince takip etmişlerdi ama kar yağmaya başlamıştı. Anne ve babası dehşet içinde birbirine tutunurken, hızla yağın kar bütün izleri örtmüştü.

Arama ekipleri çağrıldığında, yağın kar fırtınaya dönüşmüştü. İki gün sonra tipi başlayınca yollar kapanmıştı. Birkaç hafta sonra yollar temizlenince arama çalışmalarına devam edilmişti. Yerel halktan kimse bir şey duymamış, görmemişti. Ertesi sabah bölgeye bir ceset bulma köpeği gönderilmişti ama sonuç alınamamıştı. Madison Culver ortadan kaybolmuş, cesedinin karların altına gömüldüğüne veya hayvanlar tarafından parçalandığına karar verilmişti. Kimse bu kadar uzun süre ormanda tek başına hayatta kalamazdı. Özellikle üzerinde pembe bir parkadan başka bir şey olmayan beş yaşında bir kız.

Umut güzel şey, diye düşündü Naomi, başını kaldırıp sessiz ağaçlara bakarken. Ciğerlerine temiz, soğuk havayı doldurdu. Ödülü hayat olduğu zaman işini çok seviyordu. Tek getirdiği üzüntü olduğu zaman yaptığı işi hiç sevmiyordu.

Arabasına dönüp bagajdan yeni kar botlarını ve sırt çantasını çıkardı. Üzerinde kalın montu, beresi ve botları vardı. Arabasının bagajı her türlü araziye aramaya uygun giysi ve teçhizatla doluydu; çölde, dağda veya şehirde insan arayabilirdi. İhtiyaç duyabileceği her türlü malzemeyi arabasının bagajında tutuyordu.

Şehirde, yakın bir arkadaşının evinde bir odası vardı. Dosyalarını, kayıtlarını, diğer giysilerini ve ajandalarını orada tutuyordu. Ama Naomi'nin gerçek hayatı yolda, vakalar üzerinde çalışarak geçiyordu. Özellikle de böyle yerlerde. Vahşi doğada hayatta kalma kurslarına gitmiş, arama kurtarma çalışmalarına katılmıştı ama asıl faydalandığı şey içgüdüleri idi. En tehlikeli doğa koşullarında bile kendisini kilitli bir kapının arkasında olduğundan daha güvende hissediyordu.

Madison'ın kaybolduğu yerden başlayarak çevreyi incele-

di. Resmi bir arama çalışması yapmıyordu. Onun yerine, tanımaya çalıştığı bir hayvan gibi davrandı bölgeye; onun bedenini hissetti, biçimini anlamaya çalıştı. Soğuk bir hayvandı karşısındaki, ne yapacağı bilinmez bir hayvan. Aniden beliren gizemli, tehlikeli yerleri vardı.

Ağaçların arasına girip birkaç metre ilerleyince, araba yolu görünmez oldu. Cebindeki pusula ve arkasındaki ayak izleri olmasa, yön duygusunu yitirebilirdi. Uzun köknar ağaçlarının dalları başının üstünde birleşiyor, gökyüzünü görünmez kılıyordu. Güneş ışığı arada bir ağaçların dalları arasından sızıyor, ışık huzmeleri yere ulaşıyordu. Yanlış yöne sapıp kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu farkındaydı. Bu ıssız yerde insanların anayoldan birkaç kilometre ötede kaybolup öldüğünü okumuştı.

Çevresindekiler yaşlı ağaçlardı ve karla kaplı zeminde hemen hiç bitki örtüsü olmaması şaşırtıcıydı. Kırmızımsı ağaç gövdelerinde kardan desenler vardı. Zemin engebeliydi, çocuk her yönde ilerlemiş olabilirdi, birkaç saniye içinde gözden kaybolmuş olması mümkündü.

Naomi önce çocuğun kaybolduğu dünyayı sevmeyi öğrenerek başlardı işine. Dolaşmış bir yumağı özenle çözmeye benzerdi bu. Bir otobüs durağından bir bodrum katına ve ses geçirmesin diye duvarları halı kaplanmış bir odaya ulaşırdı. Sel sularının arasındaki bir hendekten nehir kenarına, sahilde üzüntünün beklediği yere giderdi. Çözdüğü en ünlü vaka da, sekiz yıl önce kaybolan bir çocuğu kaybolduğu okul kafeteryasının altı metre altında bulmuştu. Çocuğu kaçıran gece bekçisi, bozuk bir kazanın arkasındaki depoda gizli bir yeraltı odası inşa etmişti. Naomi okulun inşaat planını bulana dek odanın orada olduğunu bilen yoktu.

Her kayıp parça bir geçitti.

Ormanın derinlerinde ağaçlar birden seyreldi, Naomi sarp beyaz bir vadinin kenarında buldu kendini. Vadinin dibi kar-

la kaplıydı. Diğer tarafta baş döndüren dağlar yükseliyordu. Uzaktaki donmuş şelale, avının üstüne atlamaya hazır bir aslana benziyordu. Karla örtülü ağaçlar bir cennet manzarasını andırıyordu.

Aylardan mart, diye düşündü, burası hâlâ donmuş halde.

Beş yaşındaki kayıp kızın titreyerek sonu gelmez ormanda dolaştığını hayal etti.

Madison Culver üç yıl önce kaybolmuştu. Şu anda sekiz yaşında olmalıydı – tabii hâlâ hayattaysa.

Dağdan iniş yolunda tek başına duran bir dükkân vardı, kar ve yosunlarla kaplı olduğundan az kalsın onu görmeden yanından geçip gidecekti. Ahşap bir kulübeden ibaret dükkânın yıkık dökük bir verandası vardı. Kapının üstündeki el yapımı tabelada solmuş harflerle “STRIKES MAĞAZASI” yazıyordu.

Dükkânın önündeki toprak park alanı taze kar tabakasıyla kaplanmıştı. Naomi arabayı park alanına çekti. Dükkânın terk edilmiş olabileceğini düşünüyordu. Ama hayır, yalnızca bakımsızdı. Kapıyı açınca tavandaki çingirak şingirdadı.

Camlar öyle kirliydi ki içerisi kapkaranlıktı.

Tezgâhın arkasındaki yaşlı adamın yüzü kılcal damarlarla kaplanmıştı. Kirli kepi seyrek saçlı başına yapıştırılmış gibi duruyordu.

Naomi adamın arkasındaki içi doldurulmuş hayvanları, lekeli cam tezgâhın arkasındaki kurşunları inceledi. İnsanlar kar ayakkabılarıyla içeride dolaşabilsin diye rafların arasında geniş koridorlar bırakılmıştı. Köşelere araba yedek parçaları; metal raflara ucuz oyuncaklardan makarnaya ve hayvan tuzağına kadar her türlü malzeme yığılmıştı.

Makarna paketleri dikkatini çekti. Çok yol yaptığı için turistik eşya satan dükkânlarla erzak dükkânları arasındaki farkı hemen anlardı. Bir paket bayat fıstık ve bir şişe soda aldı.

“Bu mevsimde burada yaşayan var mı?” diye sordu merakla.

Yaşlı adam kuşkuyla kaşlarını çattı. Naomi ormanın milli park olduğunu hatırladı. Herhalde kısıtlamalar vardı.

“Evet” dedi adam ekşi bir suratla.

“Hayatta kalmayı nasıl başarıyorlar?”

Adam geri zekâlı olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyordu Naomi’ye. “Avlanıyorlar, tuzak kuruyorlar.”

“Buralar çok soğuk oluyordur” dedi Naomi.

“Burası dört mevsim soğuktur.”

Naomi kapıyı arkasından kapatıp dışarı çıkarken adam onu seyrediyordu.

Ormanın sınırındaki küçük motelde bir oda tuttu. Çadır kurmadan veya buzda bir mağara kazmadan kalabileceği tek yer burasıydı.

Motel köhneydi. Naomi böyle yerlere alıştı. Lobideki mobilyalar dökülüyordu. Bir grup al yanaklı dağcı küçük salonu doldurmuştu, içerisi ter kokuyordu.

Dünyamızın dışında varlığını sürdüren bütün bu küçük dünyalar Naomi’yi hep şaşırtırdı. Her vaka onu yeni bir dünyaya, farklı kültürlere, geçmişlere ve insanlara götürüyordu. Kızılderili bölgelerinde kızarmış ekmek yemiş, güneydeki eski bir köle çiftliğinde haftalar geçirmiş, New Orleans’ta pineklemişti. Ama en sevdiği eyalet buydu; yolun her dönemecinde farklı bir manzarayla karşılaşabileceğiniz huysuz Oregon.

Tezgâhta haritalarla doldurulmuş plastik bir kutu duruyordu. Haritalardan birini aldı, odayı tutarken haritanın ücretini de ödedi. Sekiz yıldır bu işi yapıyordu ve kaç otel odasında kaldığını artık hatırlamıyordu.

Çalışmaya yirmi yaşında başlamıştı – dedektif olmak için çok gençti, bunu biliyordu. Fakat bazen kederli bir şekil-

de söylediği üzere, bu iş onu çağırmıştı. Başlangıçta iki yakasını bir araya getirmeye zorlanmış, yardımını isteyen ailelerin evlerinde, kanepelerinde kalmıştı. Bu ailelerin çoğu Naomi'ye otel parası veremeyecek kadar fakirdi. Sonunda vakaya göre farklı ücret istemeyi öğrenmiş, gerektiğinde ailelerin bir araya gelerek masrafları karşılamasını istemişti. Böylece, en azından çalışırken bir otelde kalabiliyordu.

İhtiyaç duyduğu şey uyku değildi – her yerde, arabasında bile uyuyabilirdi. İhtiyaç duyduğu şey yalnızlıktı. Düşünmeye fırsat bulmaktı.

Amerika Birleşik Devletleri'nde resmi rakamlara göre her yıl binden fazla çocuk kayboluyordu. Binlerce farklı biçimde. Çoğunu ebeveynleri kaçıyordu. Bazıları korkunç kazalara kurban gidiyordu. Saklanmak için girdikleri dondurucularda ölen çocuklar oluyordu. Taş ocaklarında boğuluyor, Madison gibi ormanda kayboluyorlardı. Çoğu bulunamıyordu. Kaybolan bin çocuktan yaklaşık yüzünü yabancıların kaçırdığı rapor ediliyordu ama Naomi bu sayının daha yüksek olduğuna inanıyordu. En çok kaçırılma vakaları ilgi görüyordu ama Naomi kaybolan her çocuğun peşine düşüyordu.

Haritayı açıp yatağa yaydı.

Madison'ın kaybolduğu yeri bulup kalemle daire içine aldı – sonsuz yeşilliğin arasında küçük bir çember. Parmaklarını yakınlardaki yollarda dolaştırdı, örümcek ağını andıran yolların arasındaki mesafe tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı.

Neredesin Madison Culver? Meleklerin gümüş kanatlarında havada mı uçuyorsun? Karların altında uyuyor, rüyalar mı görüyorsun? Yoksa üç yıldır kayıp olmana rağmen hâlâ hayatta mısın?

O gece motelin bitişiğindeki restoranda akşam yemeği yedi. Yerel halkı inceledi sessizce; oduncu gömleği giymiş iri-yım adamlar, gözlerine bol makyaj yapmış kadınlar, huysuz

avcılar. Kahvesini tazeleyen garson kız ona tatlım diye hitap etti.

Naomi cep telefonunu kontrol etti. Oregon'a döndüğüne göre arkadaşı Diane'in evindeki odasına uğramalıydı. Daha da önemlisi, Jerome'u aramalı, onu ve Bayan Cottle'ı ziyaret etmek için zaman yaratmalıydı – hatırlayabildiği tek ailesi onlardı. Onları görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Her zaman içindeki korku ve özlem karışımı duyguyla, çiftlik evinin önünde duran Jerome'u hayal etti. Son konuşmalarında, Naomi'nin yüzleşmeye hazır olmadığı konulara girmişlerdi. Cep telefonunu cebine attı. Onları daha sonra arayacaktı.

Tabağındaki yemeği bitirdi –tavuk, mısır, patates– ve garson kızın getirdiği elmalı keki minnetle kabul etti.

O gece rüyasında, bulduğu çocukları gördü. Sıraya giren çocuklar askerler gibi yan yana dizilmişlerdi. Uyandığı sırada kendi kendine fısıldayan sesini duydu: "Dünyayı ele geçirin."

Onu mutlaka bulacađım

Ormanın derinliklerinde bir mağara. Kūçük bir kız çocuğu, yere yazdığı ANNE sözcüğünün üzerine kıvrılmış, ağlıyor. Kayıp çocukların izini süren özel dedektif "İzci" Naomi Cottle onu bulabilecek mi?

Kūçükken o da kaybolmuştı;

başına gelenleri hatırlayabilecek mi?

Oregon'un vahşi ormanlarında geçen, şiir gibi bir gerilim.

Rene Denfeld, muhabir olarak çalıştı ve inceleme kitapları yazdı. Ardından özel dedektif olmaya karar verdi.

İlk romanı *Enchanted* büyük ses getirdi.

Üç evlatlık çocuğu olan, aynı zamanda koruyucu anne olan yazar, Oregon'un Portland kentinde yaşıyor.

Çeviren: Tümay Tin

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 29,5

Sarımsaklıca

ISBN 978-605-09-6671-8

9 786050 966718

Doğan
Kitap